

Het huishouden van Kek Mama's Aleida is een janboel. Zij is slordig, haar man hamstert en de kinderen doen mee. Hoog tijd voor bezoek van een echte organizer.

goed housekeeping

Een bericht in mijn mailbox, van adjunct-hoofdredacteur Monique van Kek Mama. Of ik een artikel kan maken. Met als werktitel 'organiseren kun je leren'. Met een *professional organizer* die mijn chaotische huishouden en leven onder de loep neemt en mij van allerlei tips voorziet. Mijn 'chaotische huishouden en leven'? Is Monique helderziend? Of praat ik er te vaak over dat ik en iedereen met wie ik onder één dak woon er een zootje van maakt? Ik ben slordig, mijn man Olav komt uit een oud geslacht van hamsteraars, dus onze kinderen Tess en Derek (7) krijgen geen goed voorbeeld. Het huis ligt vol speelgoed, stiften, werkjes van school en stapels papieren, rekeningen, rommel en kranten. Vijf minuten na Moniques bericht heeft ze al een antwoord: ik ben de aangewezen persoon voor dat artikel!

Rotzooi

Online vind ik de site StructuurAanbrengen.nl. Als dat niet de lading dekt! *Professional organizer* Karin Brouwer rept op internet over rust en ruimte in huis en hoofd, hulp bij het aanbrengen van orde in je huis, dus in je leven, hulp bij de keuze weggooiden of niet en over het bedenken van creatieve opbergmogelijkheden in huis. Ik mail haar en ze komt graag langs.

De avond voor haar komst wordt Olav kriebelig: 'Ik zou er liever bij zijn. En ze hoeft niet in de studeerkamer te kijken, hoor!' Ik reageer slapjes, zeg geen ja en geen nee en het waait over. Ik werk

verder en hij gaat boven zitten. Muziek downloaden, vermoed ik. Ik sms Karin met de vraag of ik het huis nog toonbaar mag maken. Ze antwoordt raadselachtig: 'Tja, waar gaat het om? Doe maar waar je je goed bij voelt!' Dan maar niet, ze moet wel het idee hebben dat er echt iets aan de hand is. Dus ontvang ik haar de volgende morgen met een overbeladen schoenenrek in de gang, twee rvs-bakjes met non-descripte rotzooi op het aanrecht en stapels tijdschriften, bankafschriften, rekeningen, bonnen en nog meer op tafel. Zodat ze maar meteen een beeld krijgt van de chaos.

Kritische vraag

Meteen als ze binnenkomt, zie ik de blik van Karin naar de spullen op de kasten in de keuken gaan. We lopen een rondje. Inderdaad: de rommel in de keuken bevalt Karin niet. 'Spullen op kasten creëren een onrustige aanblik.' In mandjes op de hoge kast bewaren we chips en snoep, zodat de kinderen het niet ongevraagd kunnen pakken. De mandjes met snacks gaan de kast in. Mijn kinderen zijn oud genoeg om niet zonder vragen te gaan snoepen, hopen we maar. Karin vindt de bovenkastjes in de keuken bescheiden van formaat. 'Er lijkt veel te weinig opberg-ruimte te zijn.' Klopt, onze gangkast staat helemaal vol met dingen die ik liever in de keuken zou hebben. Een status quo waar ik verder niet bij nadenk. Karin wel, ze zegt dat we bij de keukensleverancier kunnen informeren naar grotere bovenkastjes. Kast tot aan het plafond geven een rustig beeld en maximale berg-ruimte. Wat een goed idee!

In de kast met knutselspullen van de kinderen hebben we voor het gemak ook wat andere dingen opgeborgen, zoals bankafschriften, tijdschriften, kranten, dingen die we even kwijt moesten. En toen het vol was, gingen we verder op het kastje. Derek heeft drie >

weken geleden gespeeld met zijn radiografisch bedienbare helikoptertjes. Sindsdien liggen ze op het kastje. 'Horen die helikopters hier?' Dat niet, ze horen eigenlijk in de garage. Net als die emmer die al dagen in de gang staat. Daar doet Karin de helikopters in. Ze plakt er een groot etiket met 'helikopters' op en we zetten de emmer in de garage. 'Waarom bewaren jullie de stiften in drie bakken?' Weer zo'n vraag waar ik geen antwoord op heb, behalve 'Nou, gewoon'. Ik vertel maar niet dat er boven nog twee bakken staan.

Me bij voorbaat al schamend, ga ik Karin voor naar de studeerkamer

We zetten ons rondje voort. Het tv-meubel heeft Olav twee huizen geleden gemaakt. *For the time being* staat het ook hier. Karin vraagt zich af hoelang '*for the time being*' precies gaat duren. Ik weet het niet. We willen een kast laten maken, maar dat kost duizenden euro's die we nu niet hebben – en in de nabije toekomst ook niet. 'Stel dan je doelen anders', zegt Karin. 'Bedenk een betaalbare oplossing zonder dat tijdelijke aspect. Een oplossing die voldoet voor dit huis en die jullie allebei mooi vinden.' Ja, dat kan natuurlijk ook. Waarom bedenken wij zoiets zelf niet? Op naar de hal. In de trapkast staat een rek met keukenapparaten, lege flessen, oude kranten, de schooltassen van de kinderen. En hun gympen voor gym op school. Aan het rek hebben we haakjes gemaakt, waar de kinderen hun jassen hangen. Yes, een compliment! Karin vindt het goed dat wij voor die schooltassen en de jassen van de kinderen een vaste plek hebben. Duidelijk voor iedereen en een plek waar ze bij kunnen.

Knutselwerkjes

We lopen naar boven. Mijn dochter Tess heeft onlangs zelf opgeruimd. Spullen weggegooid en andere spullen in een vuilniszak gedaan

voor de rommelmarkt op Koninginnedag. Karin loopt goedkend rond. Totdat haar blik valt op de bovenkant van de speelgoedkast. Knutselwerkjes, een schilderij en een stapel te kleine kleding, bedoeld voor mijn nichtje. Het schilderij mag blijven, de kleding voor mijn nichtje gaat in een tas achter in mijn auto, ik zie haar toch volgende week. De knutselwerkjes gooien we weg. 'Bewaar alleen de allermooiste dingen.' Op de speelgoedkast in Dereks kamer staan al zijn judo-prijzenbepers. Hij heeft mij vanochtend laten beloven dat die blijven staan. Logisch, vindt Karin, maar wat zit er in die overvolle laden van de kast? Derek belooft al een tijdje dat hij ze gaat uitzoeken. 'Derek is een jongen, die hebben doorgaans minder overzicht dan meisjes. En hij is zeven, je zult toch echt samen met hem aan de slag moeten. Dat is ook gezelliger.' Helemaal nooit bedacht dat we het samen zouden kunnen doen. Wat bedenk ik toch eigenlijk weinig. Is dat misschien de oorzaak van mijn rommelige huis? Me bij voorbaat al schamend, ga ik Karin voor naar de studeerkamer. Deze kamer laten we niet eens schoonmaken door de hulp wegens ondoordringbaar. Ik doe de deur voorzichtig open en weet niet wat ik zie. Olav heeft de kamer gisteravond stiekem opgeruimd! Zijn schone-schijn-aard was toch te sterk.

Aan de slag

Op zolder steken we de handen uit de mouwen. Mijn bezwaar dat de opbergruimte achter de schotten niet bereikbaar is, blijkt kleiner dan ik dacht. Er staat namelijk een elektrische schroevendraaier op een kast. Waarmee ik de schotten los kan schroeven. Ik vind meteen Dereks winterjas. Al weken vraag ik of Olav die achter de schotten vandaan wil halen. Inmiddels hebben we een nieuwe jas gekocht. Erg eigenlijk, ik had het natuurlijk ook zelf kunnen doen. We ruimen flink op: van alles bergen we op in kratten en dozen en Karin plakt overal een etiket op met daarop één woord dat de lading dekt. Ik voel me steeds beter. En vind het dom van mezelf dat ik hier niet zelf toe kon komen. Natuurlijk kan ik die schotten zelf openmaken, maar tot nu toe bleef ik steken bij: ze zitten dicht. Karin laat me verder denken. Ze ziet de drie manden boordevol schone was en vraagt of ik alles in één keer ga vouwen. Ja, vouwen is vouwen, dan meteen maar alles. 'Weet je dat je er daardoor waarschijnlijk veel meer tegenop ziet dan wanneer je je voorneemt vanavond een halfuur te vouwen? Dat geldt ook voor strijken. Als je zulke klussen verdeelt over een paar keer een halfuur, zijn ze veel beter te overzien.' In onze slaapkamer staat mijn grootste ergernis: de kleine plastic kledingkasten die we in 2001 als tijdelijke oplossing kochten, het kledingrek en de gammele ladekastjes. 'Weer zo'n voorlopige oplossing die structureel is geworden. Blijft dit zo?' We willen hier graag een kledingkast van Ikea. Alleen: we moeten ons nog verdiepen in het interieur en we moeten naar Ikea met een daartoe geschikt vervoermiddel, zonder kinderen. Vandaar dat het bij een voornemen

OPKUIPTIPS

1. Zorg voor goede opbergruimte en houd deze toegankelijk.
2. Nieuwe aanschaf? Vaak vangt die iets, kijk dus of je iets ouds kunt weggooien.

3. Denk in kaders. Maak bijvoorbeeld een bak 'zomervakantie' voor de duikbrillen, opblaasdolfijn en badlakens.
4. Maak van knutselwerkjes van de kinderen een foto. Daarna kunnen ze weg.
5. Deel grote klussen op in een paar kleine klussen.
6. Bewaar spullen op een vaste plek en label deze plek.

7. Doe terugkomende klussen op vaste tijden. Iedere maandag een halfuur strijken. Of de boodschappen op vrijdagmiddag.
8. Zorg dat vaste plekken en tijden bij je gezin doordringen.
9. Denk niet in bezwaren, maar in oplossingen.
10. Ruim samen met je kinderen op: jong geleerd is oud gedaan.

In de weken na Karins bezoek slaan we zelfs een tikkeltje door

maar inderdaad, mooi is het niet. Voor ik het doorheb, zijn er vier uren verstreken. Tijd voor Karin om te gaan. Beneden bespreken we wat er de komende dagen gaat gebeuren. Ik ga doen wat we hebben afgesproken en over een paar dagen krijg ik een opdracht van Karin.

Opdracht

De volgende dag al krijg ik een e-mail. De opdracht? Nee toch? Gelukkig is het slechts een weergave van haar bevindingen. Ik ben het met haar eens dat we weinig toegankelijke opbergruimte hebben, maar door haar tips ga ik er wel beter gebruik van maken. Het klopt ook dat ik leef bij de waan van de dag in plaats van stil te staan bij dingen. En het is waar dat we beter moeten omgaan met ons budget. Ook daarbij is het een kwestie van prioriteiten stellen en vooruitdenken. Een paar dagen later volgt wel de gevreesde opdracht: eerst de schone was vouwen, dan een nieuwe was doen. Het is namelijk belangrijk dat er een goed ritme komt in dergelijke basistaken. De was op orde krijgen, dat valt mee. Ik doe het toch maar wel in één keer, op zaterdagavond bij de tv. In de weken na Karins bezoek is er veel veranderd. Ze heeft mij en ook Olav aan het denken gezet. De kinderen hebben naar mijn weten nog niet gesnoept uit de snackmandjes. Het knutselkastje is opgeruimd en er ligt nu echt alleen maar knutselspul in, waaronder één plastic bak met stiften en potloden. Erop is nu de vaste plek voor de apparaten die opgeladen moeten worden. Verder is het leeg. Ik heb ook de propvolle glazenkast opgeruimd – die ik bewust niet heb geopend toen Karin er was – en daar postbakjes in gezet voor Olav, voor mij en voor het gezin. Ik heb samen met Derek zijn kast uitgemest. De ruimte achter de schotten op zolder is opgeruimd en de spullen zitten in opbergkatten met een etiket. Kortom: we zijn een tikkeltje doorgeslagen. Maar dit is niet een compleet succesverhaal. Puntjes van aandacht blijven de bovenkasten in de keuken, de tv-kast en de kledingkast. We hebben wel mooie en betaalbare kasten gevonden, ook uitgezocht wat erin komt, maar voor de daadwerkelijke aanschaf hebben we nog geen tijd genomen. Toch ben ik voorlopig al heel trots. Die vaste plekken werken echt, ook voor de kinderen. En we hebben écht meer ruimte en rust. In mijn agenda staat al een vervolgspraak met Karin. Want mijn administratie is nog steeds een chaos... □

is gebleven. 'Meteen een moment plannen, met meer kastruimte in één grote kast verandert de slaapkamer in een aangename plek. En waarom koop je niet meteen een roomdivider, dan onttrek je dit wasrek aan het zicht. En je hebt extra opbergruimte.' Het wordt een beetje saai, maar ook dit is nooit in mijn hoofd opgekomen. Dat wasrek in onze slaapkamer accepteer ik als gegeven,